

РЕШЕНИЕ

№ 4890

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 7-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАН АЛ. СТОИЛОВ

при участието на секретаря З.А.Ш.
като разгледа докладваното от ИВАН АЛ. СТОИЛОВ Административно наказателно дело № 20231110212354 по описа за 2023 година

Производство по реда на [чл. 145 от АПК](#), във вр. [чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи \(ЗМВР\)](#).

Същото е образувано по жалба на Х. Д. Е., чрез адв. Л. А. - ШАК, срещу Заповед за задържане на лице за 24 часа с рег. № 78553з-21 от 14.08.2023 г. в РУ-Шумен при ОДМВР Шумен, издадена от Е.Р.Д. – инспектор при Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР, гр. София.

В жалбата и в писмени бележки, депозиран за с. з., се излагат съображения за незаконосъобразност и немотивираност на обжалваната заповед като издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон. В обжалваната заповед за задържане за 24 часа липсвали описани фактически основания за задържане, като се цитира съдебна практика. Моли се за присъждане на направените разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно приложения договор за правна помощ.

Ответникът Е.Р.Д. – инспектор при Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР се явява лично като твърди, че заповедта била издадена в изискуемите форми с посочване на основанията за задържане.

Съдът, като разгледа направените възражения и приложената административна преписка, намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от адресат на оспорваната заповед, поради което е допустима. По смисъла на чл. 72, ал. 4, изр. 1 от ЗМВР, компетентен да се произнесе по така подадената жалба е именно Софийски районен съд – по седалище на органа, издал заповедта - Е.Р.Д. – инспектор при Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР, гр. София.

С атакуваната Заповед за задържане на лице за 24 часа с рег. № 78553з-21 от 14.08.2023 г., издадена от Е.Р.Д. – инспектор при Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР,

гр. София, жалбоподателят Х. Д. Е. била задържана на 14.08.2023 г. в 17:28 часа в арестните помещения на РУ-Шумен при ОДМВР Шумен – обстоятелство, което не се оспорва и се подкрепя от приложените в оригинал обжалвана заповед (видно от която Е. е била освободена на 15.08.2023 г. в 12 часа), декларация от задържаната от 14.08.2023 г., протокол за личен обиск от 14.08.2023 г. и разписка за върнати вещи от 15.08.2023 г.

След служебно извършената проверка, Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от оправомощен за това орган (видно от представено за съдебното следствие заверено копие от Специфична длъжностна характеристика на длъжността „разузнавач VI-I степен в сектор 01, 02, 03 и 04 при Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР“, ведно с протокол от 12.05.2023 г. за връчването ѝ, видно от които Е.Р.Д. е назначена на трудов договор рег. № 7855з-170/20.04.2023 г. на длъжността „разузнавач VI-I степен в сектор 01, 02, 03 и 04 при Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР“), в пределите на материалната му компетентност.

Оспореният административен акт обаче е незаконосъобразен по същество, тъй като е немотивиран и издаден, без да са посочени и доказани основанията за задържане на жалбоподателя.

Съгласно отразеното в заповедта правно основание за задържането по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#), полицейските органи могат да задържат лице, *за което има данни, че е извършило престъпление*. Разпоредбата на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#) изрично изисква като елемент от съдържанието на заповедта посочването на фактическите и на правните основания за задържането. Възприетото от ЗМВР положение изцяло кореспондира на общото правило на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#). Посочването им в заповедта представлява излагане на мотиви и обосновава разпоредителната част на акта. При липса на мотиви Съдът не може да упражни контрол за законосъобразност върху обжалвания административен акт и същият подлежи на отмяна като незаконосъобразен, поради неспазване на установената форма по смисъла на [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и, съответно, издаден в нарушение на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#). Следва да се има предвид също, че конкретната хипотеза на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР задължава органа по издаване на административния акт да посочи кумулативно (дори и накратко) обективните характеристики на извършеното от задържания престъпление и неговата правна квалификация. При осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса доколко са налице посочените в оспорения административен акт фактически основания за издаване на заповедта и доколко могат да се свържат с посочените от издателя правни норми.

Съобразно гореизложените уточнения, в графата за фактическите и правни основания за задържането в случая е посочено: „Събрани данни за извършено престъпление по смисъла на чл. 302, т. 1, б. „а“, вр. чл. 301, ал. 1 от НК по ДП № 23/2023 г. по описа на ОСЛО Разград, пр. пр. № 903/2023 г. по описа на ОП-Разград“. Тоест, твърди се за събрани данни за престъпление, което обаче не е изложено текстово, а единствено е описана неговата правна квалификация. Допустимо е мотивите, т. е. фактическите основания, да се съдържат и в друг документ, към който да има препращане в самата заповед за задържане. Такова препращане в атакуваната заповед е налице и касае ДП № 23/2023 г. по описа на ОСЛО Разград, пр. пр. № 903/2023 г. по описа на ОП-Разград.

Посоченото наказателно производство бе изискано в копие и приобщено със съпроводително писмо изх. № 2663/04.10.2023 г. на ОСЛО-ОП-Разград. В посоченото ДП, видно от събраните до момента гласни и писмени доказателства, се съдържат данни за осъществени престъпления от лицата П.М.М – по чл. 302, т. 1, б. „а“, вр. чл. 301, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, С.М.С. – по чл. 304а, пр. 1 и пр. 3, вр. чл. 304, ал. 1 от НК, Т.С.К.р - по чл. 304а, пр. 1 и пр. 3, вр. чл. 304, ал. 1 от НК и М.Х.А. – по чл. 304а, пр. 1 и пр. 3, вр. чл. 304, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. На посочените лица е повдигнато съответното обвинение,

като на двама от тях са наложени мярка за неотклонение „Задържане под стража“. В материалите на посоченото ДП № 23/2023 г. по описа на ОСлО Разград, пр. пр. № 903/2023 г. по описа на ОП-Разград, не се съдържат данни за осъществено престъпление от страна на жалбоподателя Х. Д. Е.. Спрямо същата не е повдигано обвинение, не е извършван разпит на същата и в протоколите на разпит на другите лица не се споменава по име Х. Е.. Името ѝ присъства единствено като присъстващо лице в протокол за претърсване и изземване от офис и санитарно помещение в гр. Шумен, ул. „XXX, ползвани от Х. Д. Е., извършено на 14.08.2023 г. за времето между 14:30 часа и 17:00 часа. Иззети са вещи, за които в протокола Е. е посочила, че принадлежат на офиса и на сина ѝ.

На база горните установени факти, Съдът отчита, че посоченото в обжалваната заповед фактическо основание за задържането, макар и с изписана правна квалификация и с препращане към конкретно ДП, е представено по крайно неясен начин. Самата правна квалификация по чл. 302, т. 1, б. „а“, вр. чл. 301, ал. 1 от НК визира няколко алтернативни субекта на деянието „активен подкуп“ – *лице, което заема отговорно служебно положение, включително съдия, съдебен заседател, прокурор или следовател, или от полицейски орган, или от разследващ полицай*. Тази условност в съставомерността на деянието относно субекта е задължавало ответника да посочи текстово в какво служебно качество на Е. се вменява извършването на престъплението. Няма информация и за времето и мястото на извършване на деянието, като тези пропуски не могат да бъдат санирани с цитат на ДП.

Отделно от горното, данните от приобщеното заверено копие на ДП № 23/2023 г. по описа на ОСлО Разград, пр. пр. № 903/2023 г. по описа на ОП-Разград, не сочат на никаква съпричастност на Х. Д. Е. към извършване на посоченото в заповедта деяние. Спрямо нея не е повдигано обвинение, като обвиняеми са привлечени съвсем други лица - П.М.М, С.М.С., Т.С.К.р и М.Х.А.. Същата не притежава и нито едно от алтернативно посочените качества на субекта на деянието по чл. 302, т. 1, б. „а“, вр. чл. 301, ал. 1 от НК. Единственото ѝ споменаване е като присъстваща по време на един от множеството осъществени претърсвания в недвижими имоти, без данни за каквото ѝ да е отношение към повдигнатото обвинение спрямо горепосочените четири лица. В този смисъл, освен липса на посочени ясни и недвусмислени фактически основания, изготвянето на обжалваната заповед и задържането на жалбоподателя Х. Д. Е. за 24 часа е било напълно необосновано и без реални данни за извършване на престъпление от нейна страна.

По гореизложените мотиви, съдът намира оспорената заповед за задържане за незаконосъобразна, което налага нейната отмяна.

С оглед отмяната на заповедта за задържане и съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. Съобразно представените пълномощно и договор за правна помощ и съдействие, видно от което жалбоподателят е заплатила на адв. Л. А. - ШАК адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева (съобразно и разпоредбата на чл. 8, ал. 2, т. 3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения), МВР следва да заплати на Х. Д. Е. сторените от последната разноски в общ размер на 500 лева, доколкото същите кореспондират на минималните стандарти, заложиени в Наредбата.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане за 24 часа с рег. № 78553з-21 от 14.08.2023 г. на

Х. Д. Е., издадена от Е.Р.Д. – инспектор при Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР, гр. София.

ОСЪЖДА МВР, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на Х. Д. Е. направените от последната разноси в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София-град в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____